

Veel pühadejuttu

Lehitsedes mälusoppides tuli meelde veel kaks seika seoses möödunud lihavõtte pühadega. Esimene toimus veel siis kui elasin vanematekodus ja olin poisiohtu. Meie naabruses elas soome aktsendiga kõnelev üksik naine, kes töötas karjalaudas lüpsjana. Teatavasti ühel lüpsinaisal eriti palju aega üle ei jäänud ja nii pidi paljusid toiminguid puhkepäevadel tegema. Kuna lihavõtteid ei olnud seaduslikult olemas sattus tema töövaba päev lihavõtte esimesele pühale. Ju siis oli vaja pesu pesta ja nii ta ka tegi. Lisaks muudele tarbeesemetele riputas ka pesunöörile oma äsja pestud helepunase alusseeliku. Seda loeti aga külapeal häbematusse eriliseks teoks. Mäletan, et toimunut kommenteeriti ja sisiseti veel aastaid. Meenub, et millegi ebasünda võrdlusena toodi ikka seeliku näide. Samal ajal, kui olin armeeteenistuses, kirjutas mulle ema, et pühadest oli palju kasu, sai palju töid ära teha. Küll need tööd siis tubased olid, et mitte needuse alla sattuda.

Teise loo järg on aastaisse, kui olin äsja abiellunud. Kestis Gorbatšovi kainuse periood. Meie poodi oli enne lihavõtteid just veini toodud. Et mitte müügisaalis segadust tekitada, tehti müügikoht ette, kus juba müüdi ka kanamune, mis toll ajal ka enne pühi defitsiit olid. Seisin kohalike veiniostjatega ühes rivis, osteti ikka enamuse lubatud neli pudelit. Leti ette jõudes küsis müüja: „Mitu?“, ise hoides kastas vastavalt vajadusele kas kahest või neljast pudelist kinni. Mina aga piiksusin: „Mulle kümme 95 kop muna“. Siis tõstis müüjanna aeglaselt pilgu minu poole ja kommenteeris aeglaselt ja kõva häälega minu mehelikkust ja ostu ning asus ostu demonstratiivselt pakkima. Sain oma kümnekond muna paberisse keeratult kätte ja nii ebamehelikult ei ole ma rohkem end tundnud. Hiljem vältisin seda müüjat, et mitte tema põlastust taluda.

Samal perioodil ja sama poe juures üks veinisõber tuli poest õnnelikult kummaski käes kaks 0,7 liitrist märjuket ja millegipärast kukkus üks pudel sõrmede vahelt maha asfaldile. Mees vaatas õnnetul ilmel laialivalguvat loiku ja lõi ka ülejäänud kolm sinna samasse, ise kommenteerides, et pole mul neid ka vaja. Jutt oli muidugi oluliselt mahlakamas kõneviisis. Siis aga sai oma veast aru ja hoidis kahe käega peast kinni, õnnetu ja ahastuses. Tegu oli aga tehtud ja kaup asendamisele ei kuulunud.